

พรรษาที่ ๔๘ - ๖๘ (พ.ศ. ๒๕๒๗ - ๒๕๔๗ มรณภาพ)

จำพรรษาที่ วัดป่าภูกิริยัตตปฏิพัทธาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี

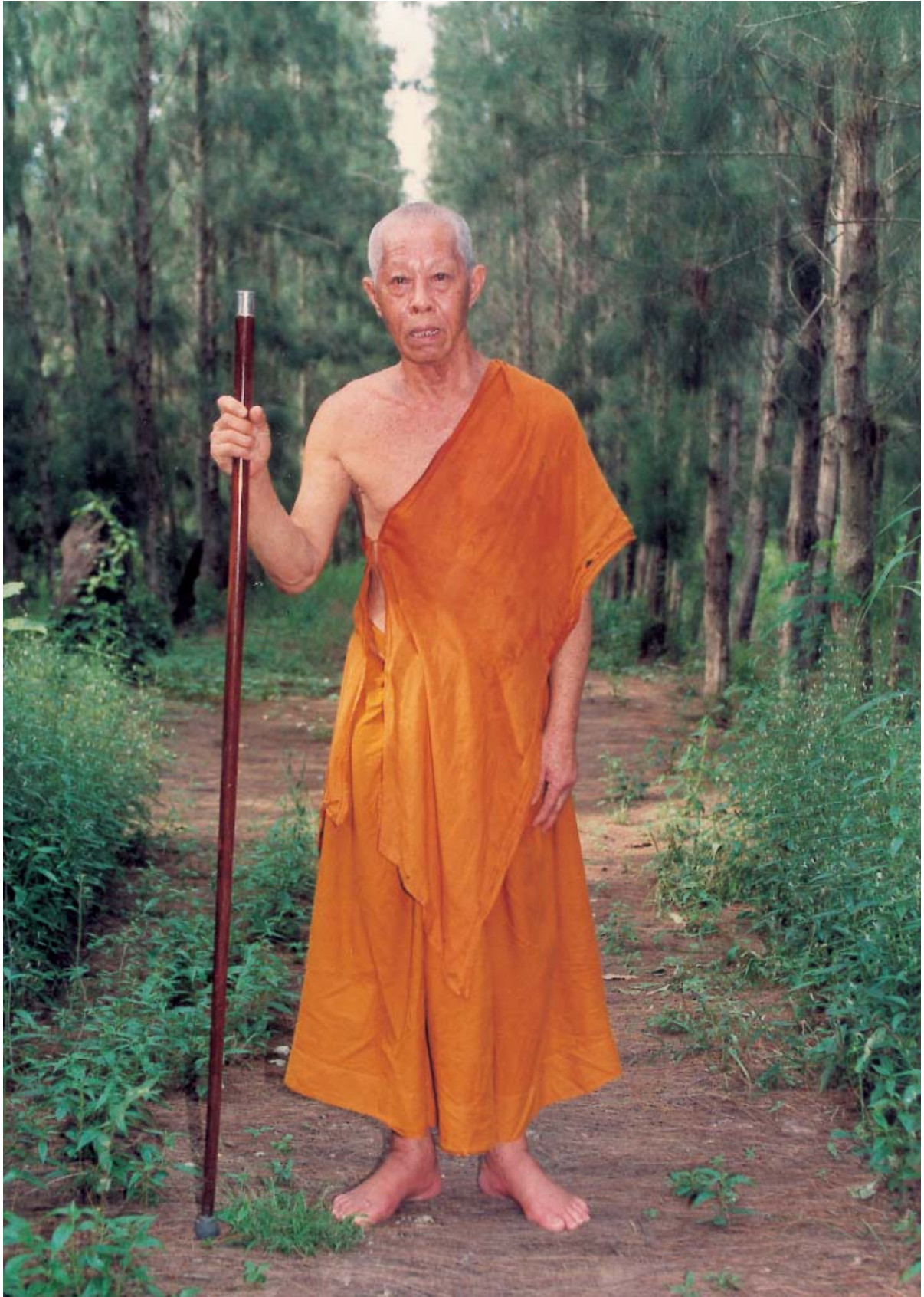
วัดป่าภูกิริยัตตปฏิพัทธาราม

ณ วัดป่าภูกิริยัตตปฏิพัทธาราม บ้านคลองสระ ตำบลคลองควาย อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี ภายในขอบเขตแห่งชั้นทสี่มา อารามแห่งนี้ถูกสร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ โดยคณะศรัทธาได้ถวายที่ดินแก่หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน หลวงตาได้นิมนต์หลวงปู่เจี๊ยะมาอยู่เป็นเจ้าอาวาส

จากห้องทุ่งป่าสนใบดกหนาสี่เหลี่ยมผืนผ้านี้ รายรอบด้วยทุ่งนาเขียวขจี ได้กลายเป็นอารามป่ากรรมฐานใกล้เมืองกรุงฯ ที่ร่มรื่นอบอุ่นไปด้วยกลิ่นศีลธรรมของสมณะศิษย์กรรมฐานสายท่านพระอาจารย์มั่น และกลิ่นเมกไม้نانาพันธุ์น้อยใหญ่ที่ปลูกขึ้นรายรอบทั่วบริเวณ ๑๔๖ ไร่ ๓ งาน ๘๘ ตารางวา

ภาพแห่งพระมหาเถระผู้เฒ่า พุดจาเสียงดังฟังชัดออกกิริยาท่าทางไร้มารยา นัยน์ตามีแววมุ่งมั่นรูปหนึ่ง ซึ่งทุกคนเรียกติดปากว่า “หลวงปู่เจี๊ยะ” นั่งสนทนาธรรมกับสานุศิษย์เพียงไม่กี่คนใต้กุฏิเพิงหญ้าหลังเล็ก ๆ มีจีวรเก่าแก่มันเป็นฉากหลัง... นี่คือ สมณานุญจะ ทสฺสน์ การเห็นสมณะผู้สงบสันโดษ เป็นมงคลอย่างสูงสุด

เสียงเทศนาธรรมของท่านกล่อมเกลาจิตใจสานุศิษย์ ...วันแล้ว...วันเล่า มิได้ขาด

ในกาลต่อมา ท่านานชีวิตของท่านเริ่มมีผู้เล่าขาน เมื่อหลวงตามหาบัวได้กล่าวชมยกย่องสรรเสริญว่า “เป็นผ้าชีว्ह่อทอง เป็นเพชรน้ำหนึ่ง” ที่หาได้โดยยากยิ่ง

ประชาชนญาติโยม ที่ทราบเรื่องจากทิศานุทิศต่างหลั่งไหลมาทำบุญและสนทนาธรรมไม่ขาดสาย ด้วยความเมตตาต่อสัตว์โลกอันไม่มีประมาณ ท่านจึงดำริสร้างกุฏิ ศาลาปูนหลังพอประมาณ ใ้ทำกิจสงฆ์และสำหรับต้อนรับประชาชนญาติโยมที่มาทำบุญและปฏิบัติธรรม จากอารามเล็ก ๆ จึงกลายเป็นอารามที่ใหญ่โต

ศาลาวัดป่ากุริทัตตปฏิปทาอารามนั้นเป็นที่ประดิษฐานพระประธาน ภาพบูชาของพระบูรพาจารย์ คือ ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนฺตสีโล ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต พระอาจารย์ตื้อ อจลธมฺโม พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร พระอาจารย์ขาว อนาลโย ท่านพ่อลี ธมฺมธโร

ด้านข้างศาลามีโรงไฟ สำหรับซักย้อมจีวร ฉันทน์ปาณะ ฯลฯ ถัดจากนั้นไปทางด้านทิศใต้เป็นที่อยู่ของพระภิกษุ ทางด้านทิศตะวันออกเป็นโรงครัวและเขตอุปาสิกาที่เข้ามาพักปฏิบัติธรรม

ด้านหน้าศาลาเป็นที่ตั้งของกุริทัตตเจดีย์ เป็นเจดีย์แปดเหลี่ยมสร้างด้วยหินอ่อน ภายในปูด้วยหินแกรนิต ยอดทำด้วยทองคำ อันงามสง่าควรค่าแก่การบูชาของเทวดา และมนุษย์ทั้งหลาย บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ และพระทันตธาตุของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต มีหินแกะสลักรูปพระอาจารย์เสาร์ กนฺตสีโล พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต และของหลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท ที่ลูกศิษย์สร้างถวาย

มีพระสงฆ์มาจำพรรษาอยู่กว่า ๓๐ รูป ต่างผลัดเวรกันมาดูแลทำความสะอาด พระรูปใดที่ไม่มีหน้าที่ หลังจากฉันเช้าเสร็จแล้ว จะไปปฏิบัติธรรมอยู่ในกุฏิที่ปลูกอย่างเรียบง่ายในป่า ห่างกันพอประมาณ

เสมาธรรมจักรที่อยู่รอบศาลา

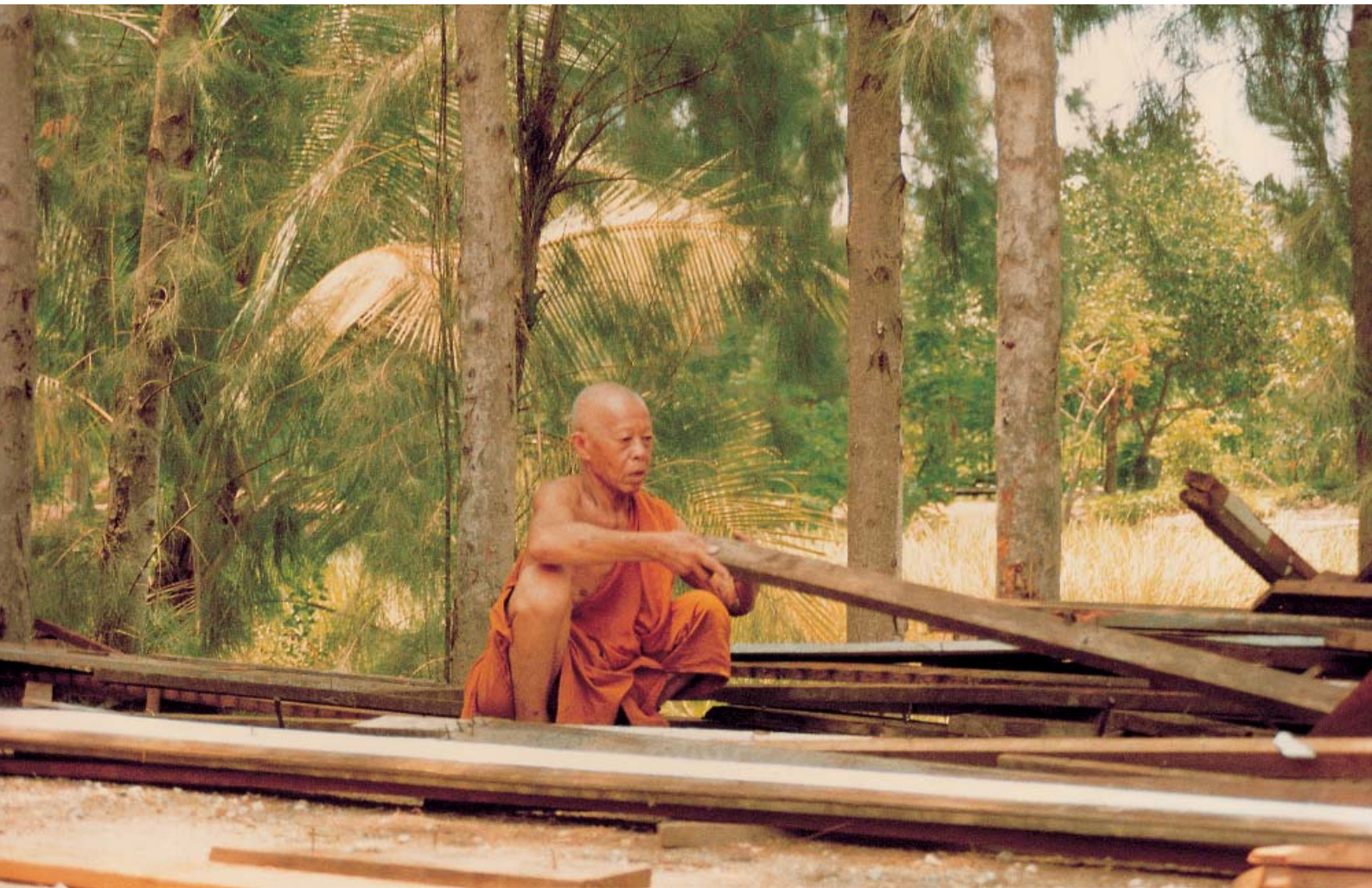

๑	
๒	๓

๑. หลวงปู่เจี๊ยะขณะทำงานที่วัดป่าภูกิริยัตตปฐปการาม

๒.-๓. หลวงปู่ไปเอาไม้แก่นขามที่ล้มอยู่ข้างศาลเจ้า จ.ราชบุรี

กุฏิสงฆ์ภายในวัดแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท

๑. กุฏิแบบถาวรเพื่อต้อนรับพระเถระที่ชราภาพ และสำหรับพักฟื้นพระอาพาธที่เดินทางจากต่างจังหวัดมาการรักษาที่กรุงเทพฯ

๒. กุฏิแบบเรียบง่าย พอแก่การบังแดด ลม ฝน ขนาดกว้างยาวเพียงพอแก่การอยู่เพียงรูปเดียว ฝาผนังใช้ผ้าจีวรเก่ากางกั้น นำศรัทธาเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่ง

ทุกกุฏิจะมีทางจงกรมอย่างน้อย ๑ เส้น ยาวประมาณ ๒๕ ก้าว อยู่ได้ร่มไม้สนดูร่มเย็น เป็นลานทางปราบกิเลสตัวชี้เกียจคร้าน อานิสงส์ของการเดินจงกรมคือ ทนต่อการเดินทางไกล ทนต่อการบำเพ็ญเพียร มีอาพาธน้อย ย่อยอาหารได้ดี ทำสมาธิได้นาน

กุฏิแต่ละหลังห่างกันพอประมาณ มีคูน้ำกางกั้น เพื่อให้สลับปายะเหมาะแก่การบำเพ็ญสมณธรรม...พบอริยธรรม

กิจวัตรประจำวันของพระสงฆ์ที่นี่ คือ ยามเช้าก่อนออกบิณฑบาต พระภิกษุสามเณร ชัดดูปิดกวาดศาลาและบริเวณรอบ ๆ ส่วนพระคิลานุปัฏฐากประมาณ ๘ รูป ก็ผลัดเปลี่ยนกันดูแลหลวงปู่เจี๊ยะในยามอาพาธ มิให้ขาดตกบกพร่อง

ในเวลาบ่ายโมง พระเถระทั้งหมดมารวมฉันน้ำปานะ ปายสามโมงเย็น ทำข้อวัตรปิดกวาดเสนาสนะ ชัดดูกุฏิศาลา บริเวณวัด หน้าวัด ทำความสะอาดห้องน้ำห้องส้วมอย่างพร้อมเพรียงกัน และกิจวัตรประจำวันที่สำคัญยิ่ง คือการนั่งสมาธิภาวนา เดินจงกรม สร้างสติปัญญา มีความเพียรกล้า ทหาทางแผดเผากิเลสด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามที่หลวงปู่เจี๊ยะสั่งสอน เพื่อดับไฟคือความรุ่มร้อนกระวนกระวายภายในจิตใจให้เหือดแห้งไป

หลวงปู่เจี๊ยะท่านจะสอนพระเถระอยู่เสมอว่า “...พระหัวโล้น ๆ ถ้าสั่งสมจีวรสังฆาฏิ ข้าว น้ำ อาหาร ฯลฯ ไว้มาก ๆ เท่ากับพยายามสั่งสมข้าศึกให้กับตัวเอง ชีวิตพระควรอยู่อย่างบางเบา ไม่ควรมีอะไรเป็นเครื่องกังวล การภาวนาฆ่ากิเลสให้ตายไปจากใจสำคัญที่สุด”

หลวงปู่หนึ่งบนแคร่ไม้ต้นสน
ที่ท่านใช้เป็นทอฉัน เมื่อเริ่ม
สร้างวัดป่าภูริทัตฯ

ความเงียบสงบ และเสียงโขนต้องลมดังหวิว ๆ คือ บรรยากาศของวัดป่าภูริทัตตปฏิปหาราม ที่มีหลวงปู่เจี๊ยะ เป็นเจ้าอาวาส

หลวงตามหาบัวชมเชยในคุณธรรม

หลวงตาได้เล่าเรื่องสร้างวัดป่าภูริทัต ฯ และชมเชยในคุณธรรมหลวงปู่เจี๊ยะไว้ว่า...

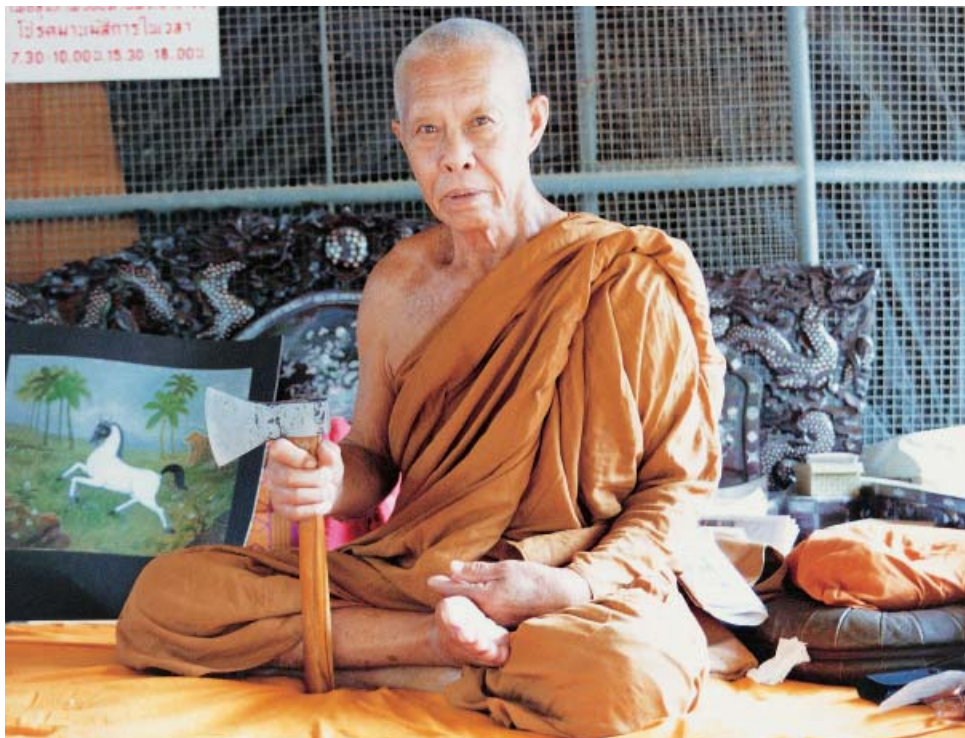
เริ่มแรกทีเดียว พี่ชายของท่านนพดล (พระอาจารย์นพดล นนฺโท) ได้ถวายที่ให้เราสร้างวัด มองหาใครที่จะมารับภาระให้เป็นที่น่าใจตายใจ ก็มองเห็นแต่ท่านอาจารย์เจี๊ยะเท่านั้น จึงไปนิมนต์ท่าน พุดเหตุผลให้ฟังว่า “เพราะวัดนี้ต่อไปจะเป็นวัดที่แน่นหนามั่นคง จึงควรมีครูบาอาจารย์ที่เป็นหลักเป็นเกณฑ์มาอยู่ ก็มองเห็นแต่ท่านอาจารย์เท่านั้นละ จะพอสงเคราะห์กันได้มั๊ย? ญาติโยมแถวนี้ ย่านนี้ เป็นย่านที่พอเหมาะพอดี” เมื่อเรานิมนต์ท่านก็รับด้วยดีนะ

...ท่านอาจารย์เจี๊ยะทางด้านจิตใจท่านดี ดีมาตั้งแต่บวชที่แรก พุดถึงธรรมภายในท่าน ท่านดีไม่ใช่ธรรมดา แต่กิริยาภายนอกท่านก็อย่างนั้นแหละ เราจึงบอกเฉพาะในวงศ์ลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดที่ไว้วางใจได้ เพราะภายนอกกับภายในไม่เหมือนกัน จริตนิสัยของคนเราไม่เหมือนกัน

แล้วหลวงตาจึงได้กล่าวเตือนบรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายว่า อย่าไปมอง

สระน้ำที่รายล้อมด้วยป่าสน
ในวัดป่าภูริทัตตปฏิปหาราม

ศาลา ๒ ชั้น ที่เป็นทั้งอุโบสถ โรงฉัน
และใช้ทำพิธีทางศาสนา

ท่านผิดนะ เพราะเรากับท่านอยู่ด้วยกันมานาน รู้กันทุกสิ่งทุกอย่างกับอาจารย์เจี๊ยะ แต่กิริยาภายนอกท่านก็เป็นของท่านอย่างนั้น อย่าดูท่านแบบผิวเผิน อย่าคิดตำหนิว่า ทำไมพระถึงเป็นอย่างนี้ เดี่ยวเป็นอกุศลกับตัวเองนะ

อาจารย์เจี๊ยะ สิ่งภายนอกนี้ทำให้คนรู้สึกไปในทางลบได้ กิริยาท่านภายนอก ท่านว่าอะไรตรงไปตรงมา ก็ท่านเป็นคนจีนลูกเจ๊ก เข้าใจมั๊ย?... (หัวเราะ) บังเบ้ง ๆ อย่างนั้นนะ แต่เวลาเอาภายในไม่มีใครเอาละเอียดเท่าท่านนะ เรื่องความละเอียดภายในไม่มีใครสู้ท่าน

บริวารของพ่อแม่ครูบาอาจารย์มันเรียบร้อย ใครไปแตะไม่ได้นะ ใครไปแตะท่านรู้ทันที ผิดนิดหนึ่งท่านรู้ ใคร ๆ มาทำนี้วะ เทอ ๆ ขึ้นเลย คือไปผิดของท่าน ท่านทำไว้เรียบร้อยทุกอย่างนะ เรายังไม่กล้าเข้าไปแตะอะไรที่ท่านอาจารย์เจี๊ยะไปทำไว้แล้ว เราไม่เข้าไปแตะเลยนะ เพราะเรารู้ท่านไม่ได้ว่าจั้นแกะ” (หัวเราะ) ไม่เห็นพ่อแม่ครูอาจารย์มันได้ตำหนิตรงไหน

เพราะฉะนั้นอาจารย์เจี๊ยะจึงเป็นลูกศิษย์พ่อแม่ครูอาจารย์ พุดให้ตรง ๆ ไปเลยว่า เป็นลูกศิษย์กันกุฏิหลวงปู่มันก็คืออาจารย์เจี๊ยะนี่องค์หนึ่ง โอ...ท่านเมตตามากนะ เวลาท่านปฏิบัติต่อท่านอาจารย์เจี๊ยะนี่ก็แบบเดียวกัน กับอาจารย์เจี๊ยะนี้ท่านจะไม่พูดธรรมดาละ บังเบ้งใส่กันเลย (หัวเราะ) แต่เมตตามากนะ

จากนั้นอาจารย์เจี๊ยะก็มาจำพรรษาอยู่กับเรา ในฐานะเป็นเพื่อน ไม่ใช่ฐานะครูฐานะอาจารย์ด้วยกัน ที่วัดป่าบ้านตาด ในฐานะเป็นเพื่อนฝูง จำพรรษาร่วมกันที่วัดป่าบ้านตาด เพราะฉะนั้นจึงรู้สึกสนิทสนมกันได้ดีทุกอย่าง นิสัยท่านภายนอกไม่น่าแต่ภายในละเอียดลออมากนะ

...เพราะนิสัยวาสนาไม่มีใครละได้ นอกจากพระพุทธเจ้าเท่านั้น พระองค์ทรงละขาดไม่นำกิรยาของโลกมาใช้เลย

...ส่วนนอกนั้น ใครจริตนิสัยเป็นอย่างไร จริตนิสัยนี้จะไม่เปลี่ยนแปลง จะเปลี่ยนแปลงได้เฉพาะภายในจิตใจเท่านั้น คือมีกิเลสอยู่ภายในเท่าใดก็ชำระสะสางกันไป จนถึงขั้นบริสุทธิ์ บริสุทธิ์แล้วกิริยานี้ก็เหมือนเดิม

...กิริยาของพ่อแม่ครูอาจารย์มัน กิริยาของท่านพลิกไปตามเหตุการณ์ด้วยความรวดเร็วของปัญญา เพราะฉะนั้นใครไปเกี่ยวข้องใกล้ชิดกับท่านจึงต้องระมัดระวัง ไม่งั้นโดนดู กิริยาของท่านจับได้เพียงแต่ว่า เป็นนิสัยอาชานิยม คือส่งผ่าเผย อดจากลำพญาคล่องแคล่ว ผู้ใดนอกนั้นสู้ไม่ได้เลย

พระพุทธรูปที่ประดิษฐาน
ชั้นล่างของศาลา
รูปเหมือนหลวงปู่มั่น
หลวงปู่ขาว ท่านพ่อลี

เป็นวัดโดยสมบูรณ์

เมื่อหลวงปู่เจี๊ยะรับนิมนต์ของหลวงตามหาบัวแล้ว ท่านจึงดำเนินการสร้างวัดให้เป็นหลักฐานมั่นคง ถูกต้องตามพระธรรมวินัยและขั้นตอนของกฎหมายบ้านเมือง ดังนี้

๑. ได้ซื้อที่ดินเพิ่มเติมอีก ๑๒๓ ไร่ ๑ งาน ๑๘ ตารางวา (รวมกับที่ดินเดิมที่คณะศรัทธาถวายหลวงตา ๒๓ ไร่ ๒ งาน ๗๐ ตารางวา รวมเป็น ๑๔๖ ไร่ ๓ งาน ๘๘ ตารางวา)

๒. ดำเนินการขออนุญาตสร้างวัดในวันที่ ๒๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๗ อาศัยความตามข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ กรมการศาสนา ด้วยความเห็นชอบของกระทรวงศึกษาธิการและมหาเถรสมาคม อนุญาตให้ **นายแพทย์ นินาท ชินะโชติ, คุณหญิงนันทกา สุประภาตะนันท์, นายแพทย์เฌก ธนสิริ** อยู่บ้านเลขที่ ๒๔ แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร สร้างวัดขึ้นที่บ้านคลองสระ หมู่ ๒ ตำบลคลองควาย อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี

๓. ดำเนินการขอวิสุงคามสีมาในวันที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๓ ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องพระราชทานวิสุงคามสีมา มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ...ให้วัดป่าภูกิริยัตตปฏิบัติปาราม ...กำหนดวิสุงคามสีมา กว้าง ๔๐ เมตร ยาว ๕๐ เมตร ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๗ ตอนที่ ๒๐๐ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๓๓

ปฏิบัติที่ไม่เหมือนใคร

แรกเริ่มทีเดียวมีกระต๊อบหลังเล็ก ๆ มุงด้วยหญ้าคา มีจิ้วรผืนเก่ากันเป็นห้อง เป็นที่หลบแดด หลบฝน เหลือบ ยุง และสัตว์เลื้อยคลาน มีเตียงทำด้วยไม้ไผ่ทำเป็นที่ฉันและที่นอนได้ร่มไม้สน ด้านหลังมีคลองน้ำเป็นเขตแดน ท่านอยู่แต่เพียงเดียวดายไม่ค่อยมีลูกศิษย์ แม้แต่คนถิ่นแถวนั้นก็ ไม่ค่อยรู้จักท่าน

ภูมิหลวงปู่เจ้ายะหลังปัจจุบัน

การก่อสร้างวัดของท่าน เมื่อเห็นสิ่งของ เช่น เศษไม้ เศษสังกะสีเก่า ๆ เป็นต้น ที่คนเขาทิ้ง ท่านก็จะขอปิตุชาตมาสร้างกุฏิที่พัก ท่านมรยัสต์มาก เห็นคุณค่าแห่งของทุกสิ่ง เก็บหอมรอมริบสม่ำเสมอ ทำงานทั้งวัน ตีเหล็ก ตีขวาน ทูบหิน จนบางครั้งพระลูกศิษย์บางรูปไม่เข้าใจต้องเข้ามากราบเรียนถามท่านว่า

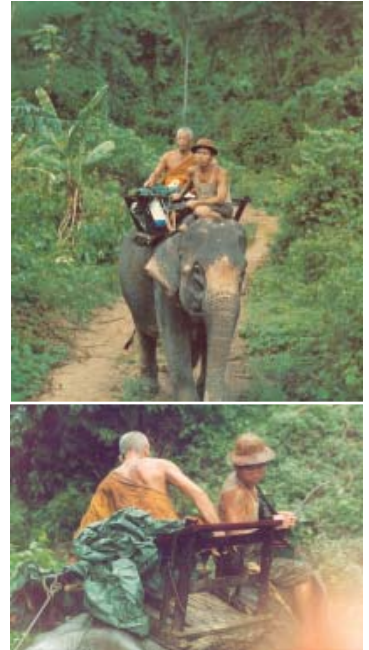
“หลวงปู่ ผมไม่เข้าใจหลวงปู่เลย ทำไมหลวงปู่ต้องทำอย่างนี้ ต้องทำขนาดนี้ ต้องเป็นอย่างนี้”

“เฮ้ย! ...มันเข้าใจง่าย ๆ ะที่ไหน ผมอยู่กับปู่มัน บางทีผมก็ยังไม่เข้าใจเลย ต้องพยายามเข้าใจ เดี๋ยวจะเข้าใจเอง” ท่านตอบหัวน ๆ แล้วจึงตีขวานต่อเสียงดังเพ็ง! เพ็ง! เพ็ง!...

...และสอนลูกศิษย์ต่อว่า **“ในสมัยที่ผมอยู่กับหลวงปู่มัน ผมต้องอดทนมาก ผมเป็นคนกินยากแสดงเรื่องอาหาร ผมอยู่กับท่านสามปีสี่แล้ง กินแต่ข้าวเหนียวกับกล้วย อาหารอย่างอื่นมี แต่ผมกินไม่ได้ ถ้าไม่มีกล้วยผมต้องกินแต่ข้าวเปล่า ๆ ทำให้ท้องอืด ไม่ถ่าย อากาศก็หนาวเหน็บถึงกระดูก ตามแขนตามขาผิวแห้งไปหมด ไปขอยากับหลวงปู่มันก็ไม่มี เมื่อไม่มียาท้องอืดจะตาย ผมใช้นิ้วล้วงลงไปในลำคอลึก ๆ เพื่อให้อาเจียนออกมา จะได้สบายท้อง นิ้วมือนี่แหละเป็นยา ผมยังไม่เคยบ่น เรื่องนี้มีแต่ท่านอาจารย์มหาบัวรู้ คนอื่นไม่รู้ ผมยังไม่เห็นตายเลย”**

พระลูกศิษย์ที่ติดตามท่านมานาน ๆ บางองค์ก็น้อยใจในวาสนาอาจารย์ของตนว่า “อาจารย์ของเราเนี่ย เป็นลูกศิษย์ท่านพระอาจารย์ใหญ่มั่น แต่เวลาเดินทางไปไหนก็ไปสลิปล้อ โบกสลิปล้อไป หลวงปู่สิม หลวงปู่ชอบ หลวงปู่สาม หรือพระกรรมฐานรุ่นหลัง ๆ ไปไหนมีรถเก๋งมารับ ถูกนิมนต์ให้ไปเจิมแอร์สยาม รถเบนซ์ รถไฟ ฯลฯ มีคุณหญิงคุณนายนับหน้าถือตา อาจารย์ของเราช่างด้อยวาสนาเสียจริง ๆ โบกขึ้นแต่รถสลิปล้อ อาจารย์องค์อื่นถูกนิมนต์ไปฉัน บ้านนายพล บ้านคุณนาย อาจารย์ของเราพาฉันแต่น้ำพริกกุ้งแห้ง แถมยังยกเว้นกะปิอีก น้ำพริกปลาทุก็ไม่ให้ใส่กะปิ บางทีเพื่อนพระที่เป็นลูกศิษย์อาจารย์อื่น ๆ เขาก็ล้อว่า “พวกท่านมีอาจารย์กับเขาทั้งที มีก็ไม่เหมือนคนอื่นเขาเน้อ!” ก็ได้แต่ทำไว้ในใจว่า “เอาละวะ ถึงท่านจะเป็นอย่างไรก็ตาม เราก็มั่นใจในคุณธรรมของท่าน แม้หลวงตาบัวยังชมท่านไม่ขาดปากว่า เป็นผ้าขี้ริ้วห่อทอง” คิดเพียงเท่านี้ก็เป็นที่ปลงใจสำหรับลูกศิษย์พระกรรมฐาน

หลวงปู่เจี๊ยะเมื่อเห็นศิษย์คิดอย่างนั้น ท่านก็สอนเป็นธรรมะไพเราะ

หลวงปู่เจี๊ยะไปหาไม้มาทำพื้น
ศาลาวัดป่าภูริทัตตปฏิปหาราม
ที่จังหวัดกาญจนบุรี

เคาะสนิมใจให้ศิษย์รีนเริงในธรรมบ้างว่า “ท่าน... ธรรมดาว่าชาวนาไม่มีข้าวกิน ย่อมไม่มี ...คนดี ย่อมไม่มีสิ่งชั่ว ...คนใบ้ ย่อมไม่ไปทะเลาะกับคนอื่น ...คนตื่น ย่อมไม่มีภัย ...คนที่ใจฝึกมาดี ย่อมไม่มีไหวหวั่น อยู่ได้ทุกที่ ชี้ได้ทุกทาง”

เมื่อท่านพูดเสร็จมีพระเดินคู่กันมาสองรูป ท่านจึงตะโกนด่าเสียงดัง “เฮ้ย!.. ไอ้จิบ... ใครสอนให้ท่านทำอย่างนี้ การเดินเคียงคู่กันแบบนี้ เดินแบบหนุ่มสาวชาวโลก กิริยาแสวงหากิเลสไม่ใช่ กิริยาแสวงหาธรรม หลวงปู่มั่นท่านตำหนิอย่างหนัก อย่าทำเด็ดขาด”

ถ้ำอินทนิล

ด้วยอุปนิสัยที่ท่านชอบป่าเขาท้องถ้ำ...

...เมื่อออกพรรษาอย่างเข้าฤดูแล้ง ปี ๒๕๒๗ หลวงปู่เจี๊ยะท่านเดินออกเที่ยววิเวกไปทางจังหวัดตาก อำเภอแม่สอด ไปอยู่ตามดอยมูเซอห้วยดงพงลึก อาศัยบิณฑบาตกับพวกชาวเขาจนไปวัน ๆ ห้วยปลาหลด ก็เป็นอีกสถานที่หนึ่งที่ชอบไปเที่ยวกวานาบ่อย ๆ ออกจากห้วยปลาหลดแล้วท่านก็เดินทางไปถ้ำอินทนิล ถ้ำบ่อลูกรัง ถ้ำอินทนิลท่านเคยปรารภว่า

“เราชอบที่สงบสงัดโดยเฉพาะถ้ำ นิสัยเราชอบถ้ำ หากเราพบถ้ำอินทนิลนี้ก่อนมาอยู่วัดป่าภูกิ๊ตฯ เราจะอยู่ที่ถ้ำอินทนิล ไม่ได้มาอยู่ที่นี่

ถ้าเราป่วยใกล้จะตาย ก่อนตายให้หามเรามาที่ถ้ำอินทนิลนี้ ให้นำเรามาที่นี่ พระกรรมฐานต้องตายตามถ้ำเงื่อมผา มันถึงจะสมณานามลูกศิษย์ตถาคต”

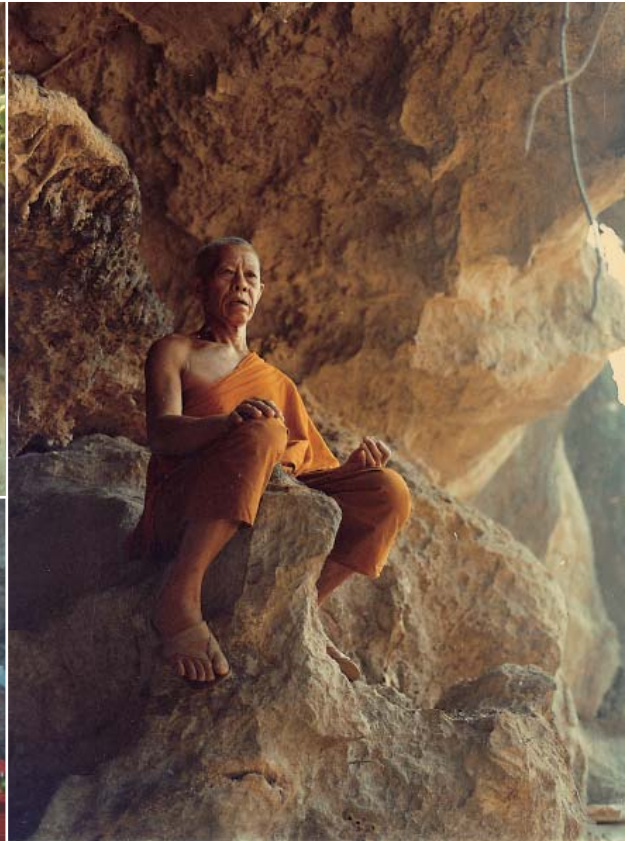
เดิมที่ถ้ำอินทนิลนี้ เขาเรียกว่าถ้ำพะวอ ปากถ้ำหันหน้าไปทางทิศใต้ มีถ้ำเล็ก ๆ ต่างๆ ล้อมรอบ

หลวงปู่เจี๊ยะที่วัดถ้ำอินทนิล

มีถ้ำเพชร ถ้ำพลอย เป็นที่อาศัยของสัตว์ป่าทั้งหลายมีช้าง เสือ เป็นต้น แม้ปัจจุบันนี้ยังมีร่องรอยเป็นที่สังเกตภายในถ้ำ มีรอยช้างเอราวัณมาถุกินย้อยระย้าลงมาจากผนังถ้ำรอย เสียดสีไปมาจนเป็นมันเลื่อมแพลั๊บ ๆ

หลวงปู่เจี๊ยะท่านเป็นพระเถระใจเด็ด ชอบไปเที่ยวภวาวนาตามถ้ำ ตามเงื้อมผา ตามป่าตามเขา ไกล ๆ เพราะปกตินิสัยของท่านไม่ชอบคลุกคลีด้วยหมู่คณะ เหมือนกับครูบาอาจารย์ของท่าน คือ ท่านพระอาจารย์มั่น ท่านปรารภอยู่เสมอว่า

แม้เราจะมึนหมองแล้ว เดินหาแปะหน้าเซหลัง เป็นขรัวตาสูงอายุ แสดงกิริยาท่าทางอ่อนแอ ไม่ปรารถนาความเพียร ไม่ปรารถนาหาที่วิเวก เราก็จะเป็นเพียงคนแก่คนหนึ่งเรียกว่า “โหมชฌิณฺโณ” คือ แก่เสียชาติเกิด”

ไปเผยแผ่ศาสนาที่สิงคโปร์ มาเลเซีย และอินโดนีเซีย

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ เกิดอุทกภัยน้ำท่วมวัดป่าภูกิริยาตตปฏิบัติธรรมเป็นครั้งที่ ๒ หลวงปู่เจี๊ยะได้แสดงนิมิตให้พระลูกศิษย์ที่ไปภวาวนาบดอยอ่างขางเห็นเกือบทุกคนว่า “ลงมา กูจะไปสิงคโปร์” พระรูปนั้นเมื่อออกพรรษาก็รีบลงมาจากดอย ไทรศัพทหาโยมที่เป็นลูกศิษย์ใกล้ชิดหลวงปู่ที่กรุงเทพฯ เขารีบบอกทันทีว่า “ครูบา รีบลงมาหลวงปู่จะไปสิงคโปร์” เมื่อพระรูปนั้นลงมาก็เข้าไปกราบเรียนท่านว่า “หลวงปู่จะไปสิงคโปร์หรือ?”

หลวงปู่ก็ว่า “ก็ไปซี...ไ้อ้ห่า...กูตะโกนเรียกมึงลงมาตั้งกี่คืนแล้วไม่เห็นมา...ไ้อ้ห่า..แม่...ด” หลวงปู่ตบท้ายด้วยสำนวนประจำองค์

ที่ท่านปรารภเช่นนี้ จะเพราะเหตุอะไร ไม่มีใครอาจสามารถทราบเหตุผลที่แท้จริงได้

เพราะโดยปกติในระยะหลัง หลวงปู่จะไม่ยอมเดินทางไปไหนไกลๆ ท่านมักจะบ่นเจ็บก้นอยู่เสมอ แต่ด้วยอำนาจของความเมตตาแห่งธรรมอันบริสุทธิ์ที่หลวงปู่มีต่อสัตว์โลก ไม่ว่าจะเป็นใคร เชื้อชาติไหน ไกลหรือใกล้ หากเป็นธรรมที่พอจะสงเคราะห์ให้สัตว์โลกได้ดวงตาเห็นธรรมแล้ว ถึงยากลำบากเพียงใด ท่านจะอุตส่าห์พยายามไปโปรดเสมอ การที่ท่านเดินทางไปต่างประเทศในครั้งนี้ จึงต้องมีความหมายพิเศษแห่งธรรมภายในที่ท่านรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าเป็นแน่แท้

เอาขวานไปฝากชาวสิงคโปร์

หลวงปู่เดินทางด้วยสายการบินไทย แต่มีเรื่องที่น่าคิดและน่าขำสำหรับครูบาอาจารย์ พระปาที่ ท่านเป็นผู้สละโลกแล้ว มายาของโลกกับท่านจึงต่างกันอยู่มาก

วันที่ท่านเดินทางไปสนามบิน ก่อนขึ้นเครื่อง ต.ม. (ตรวจคนเข้าเมือง) จะต้องตรวจก่อน หลวงปู่สพาย่ามไม่ยอมให้ ต.ม. ตรวจ เพราะท่านไม่เข้าใจระเบียบของโลกสมัยใหม่

“เฮ้ย! กูไม่ให้ตรวจ”

พระกับบอกว่า “ปู่ไม่ตรวจไม่ได้ มันผิดกฎหมาย”

“เหอ.. กูไม่รู้”

เวลา ต.ม. ตรวจข้าวของในยามของท่าน เทออกมา มี มีด หัวขวานที่ยังไม่ได้ใส่ด้ามหลายอัน ไซควง ๗-๘ เล่ม และเครื่องใช้ต่างๆ ที่เกี่ยวกับเหล็กที่ท่านตีเอง

หลวงปู่บอกว่า “มึงดูดีๆ หนอย เดี่ยวมันจะขโมยของกู มึงต้องคอยป้องกันกู กูไปดีจะเอาไปฝากคนที่โน่น” ท่านพูดกับพระลูกศิษย์ที่ไปด้วย

เหตุการณ์ในขณะนั้นตลกขบขันมากก็ตอนที่ ต.ม. ตรวจยามของหลวงปู่ ท่านไม่อยากให้เขาตรวจยามท่านแต่มันจำเป็น ยามไบนั่นจึงถูกดึงยึกยัก ยื้อกันไปมาระหว่างหลวงปู่กับเจ้าหน้าที่ ต.ม. ดูแล้วน่าตลกและน่ารักดีเหมือนกัน

การบินไทยบริการดีมาก

เมื่อขึ้นเครื่องบิน ท่านนั่งชั้น Business Class (ชั้นธุรกิจ) เมื่อท่านนั่งอยู่บนเครื่องบิน

“โอ้ย! ปวดท้องจี๊ว้ย!” หลวงปู่บอกลูกศิษย์

“หลวงปู่ห้องน้ำอยู่ตรงนั้นเดี๋ยวจะพาไป” พระลูกศิษย์หันมากราบเรียน

“กูไม่ไปกูจะฉีมันตรงนี้แหละ” ท่านพูดเสียงดังๆ เหมือนอยู่วัด

“ตรงนั้นคนเยอะครับ อายเค้า” พระกราบเรียน

“เฮ้ย! ไอ้ฉิบหายอายุทำไมวะ” ท่านพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น แสดงเจตนาที่แท้จริง

แล้วท่านก็หยิบกะโหลกที่นำไปด้วย ฉีเสียงดังจ๊อกๆ แอร์โฮสเตสเดินผ่านไปมาทำอึ้งๆ เพราะเขาไม่เคยเห็นใครทำแบบนี้ และผู้โดยสารอื่นก็นั่งมองด้วยอาการแปลกๆ แต่สำหรับหลวงปู่ท่านไม่เห็นใครเป็นคนแปลกหน้าเลย ท่านสบายๆ เมื่อท่านปัสสาวะเสร็จ สจ๊วตได้เข้ามาหาพระแล้วพูดว่า “ผมจะนำกระโถนไปเทให้ครับ” การบินไทยเขาบริการดีมาก ช่วยเทพัสสาวะของท่านให้โดยไม่รังเกียจเลย

ม.ร.ว. อดุลยภักดิ์ กิตติยากร ให้กงสุลใหญ่มารับ

เมื่อเดินทางถึงประเทศสิงคโปร์ ม.ร.ว.อดุลยภักดิ์ กิตติยากร สั่งคุณอดิศักดิ์ ซึ่งเป็นกงสุลใหญ่อยู่ที่สิงคโปร์มารับท่านถึงเครื่องบิน หลวงปู่ถามว่า

น้ำท่วมใหญ่ที่วัดป่าภูกาฬิตา
เมื่อปี ๒๕๓๘ พระต้องใช้เรือ
เป็นพาหนะในการเดินทาง

“ใคร ใครนั่น” เพราะท่านไม่ทราบ

“ผมอดิศักดิ์ครับ เป็นเอกอัครราชทูตประจำสิงคโปร์ครับ หม่อมราชวงศ์อดุลยภักดีให้มารับหลวงปู่ครับ” ท่านกงสุลใหญ่ตอบ

“เออ ไป ไป” หลวงปู่พูดสั้นๆ

หลวงปู่ท่านไม่เป็นคนเจ้ายศเจ้าอย่าง ชอบทำอะไรสบายๆ จึงไม่รบกวนท่านกงสุลใหญ่ แล้วท่านก็พูดว่า “เขาทำหน้าที่อำนวยความสะดวกให้เราผ่านก็พอแล้ว เราไม่รบกวนเขา”

คนสิงคโปร์ถูกรางวัลที่ ๑

ท่านได้เข้าพักบ้านโยมอ่อนี้ และไปเทศนาธรรมที่วัดป่าเลไลยก์ ได้อบรมสมาธิภาวนาทุกคืน พายุดิโยมนั่งสมาธิครั้งละ ๒ ชั่วโมง คนสิงคโปร์พากันแปลกใจว่าพระแก่ๆ ทำไมนั่งไม่ขยับเขยื้อนได้นานขนาดนี้

ขณะที่ท่านพักอยู่บ้านโยมอ่อนี้ มีวันหนึ่งท่านตื่นนอนช้ากว่าทุกวัน (ปกติพอพระเคาะประตูเรียก ท่านจะให้สัญญาณกระแอมให้รู้ พระจะเข้าไปทำวัตรปฏิบัติต่อองค์ท่าน เช่น เทกระโถนหรือรินน้ำชาถวาย เป็นต้น) แต่วันนั้นท่านนอนเอาจี้วรคลุมศีรษะ พระแง่มประตูเปิดแต่ไม่กล้าเข้าไป หลวงปู่ดึงผ้าที่คลุมลงมาแล้วเรียกพระด้วยเสียงเบาๆ

หลวงปู่พักที่บ้านโยมอ่อนี้
ที่ประเทศสิงคโปร์

“มานี้ มึงมานี้” แล้วท่านก็ลุกขึ้นนั่งตัวตรงปุบปับ แล้วพูดออกท่าทาง มีรสชาติมากกว่า

“เฮ้ย! เมื่อคืนมันฉิบหายว่ะ” พร้อมกับเอามือตบลงที่หัวเข่าของท่านเองดังป๊าบๆ เหมือนสะใจ อะไรบางอย่าง

“มันฉิบหายว่ะ” ท่านย้าหนักแน่น เมื่อคืนเข้าสมาธิจิตสว่างไสวมาก โอ้โฮ ไม่ได้เข้าจิตอย่างนี้มาหลายปีแล้ว คืออย่างนี้นะ ถ้าใครเข้ามาหาเรา อยากอธิษฐานอะไร อธิษฐานไปเลย มันได้แน่นอน ให้เรียกญาติโยมทุกคนมาฟังธรรม ในวันนี้เราจะแสดงธรรม

หลังจากท่านแสดงธรรมเทศนาจบลง ท่านได้ปรารภว่า วันนี้ใครปรารถนาอะไรให้อธิษฐานเอา ผลปรากฏว่า มีโยมคนหนึ่งอธิษฐานขอถูกรางวัลที่ ๑ แล้วเขาก็ถูกรางวัลจริงๆ คนอื่นๆ ที่อธิษฐานอะไรก็ได้ตามอธิษฐานนั้น เป็นที่น่าอัศจรรย์อย่างมาก

ปราบผีที่ปิ้ง

ขณะที่ท่านพักค้างที่บ้านโยมอื่อนั้น มีพระมาจากปิ้ง ประเทศมาเลเซีย ชื่อครูบาจ๋านงมากราบนิมนต์ท่านไปปราบผีมิจฉาที่ภูมิลี้ที่เกาะปิ้ง ผีคู่มากจะสร้างวัดก็สร้างไม่ได้ เมื่อหลวงปู่ท่านนั่งหลับตาพิจารณาพักหนึ่ง ท่านก็ตอบว่า “ไป ไปเลย” จากสิงคโปร์นั่งเครื่องบินไปเกาะปิ้ง มาเลเซีย พอเสร็จจากแผ่เมตตาปราบผีที่ปิ้ง ท่านก็เดินทางลงมาเรื่อยๆ ถึงเมืองอีโปว์

โปรดโยมยูโปว์ เอ็ง ขาวมาเลเซีย

ที่จังหวัดอีโปว์ หลวงปู่พักที่สมาคมชาวพุทธ มีหญิงจีนขาวมาเลเซียชื่อ ยูโปว์ เอ็ง อายุ ๖๗ ปี ภาวนา ๑๘ ปี เกิดปฏิกานิมิต เห็นร่างกายเป็นอสุภะ หลับตาเมื่อไรเห็นร่างกายของตนเองในสมาธิภาวนา เปื่อยเน่า ผุพัง บุบสลาย เห็นเป็นกองกระดูก น่าสลดสังเวช และน่าสะพรึงกลัว เธอจึงปรึกษาสามี สามีก๊วเธอเป็นบ้า จิตวิปริต เสียสติ เธอจึงเที่ยวเสาะหาครูบาอาจารย์ ทั้งในมาเลเซีย สิงคโปร์ และในที่อื่นๆ ที่พอจะรู้จัก ก็ให้ภาวนาอุบหนอพองหนอ

พระธรรมทูตในสมัยนั้น ยังไม่มีใครมีความรู้ที่แท้จริงแนะแนวการสอนสมาธิแบบนี้ได้ สอนแค่เพียงให้ดูลม ยุบหนอ พองหนอ แกก็ตอบพระว่า “โห ! ท่าน จิตฉันมันไม่ยอมยุบหนอพองหนอแล้ว จิตมันไม่ไปกับคำบริกรรมแล้ว หลับตาลงมันก็เป็นของมันเอง”

หลวงปู่ที่เกาะปีนัง

เมื่อเธอไม่มีครูบาอาจารย์ที่พอจะอบรมสั่งสอนได้ จึงหันมาอดอาหาร ชังตนเองในห้องดูปฏิบัติภาวนิตเป็นเวลา ๗ วัน ก็ยังไม่สามารถแก้ไขปฏิบัติภาวนิต อันน่าสะพรึงกลัวนั้นได้

จนในที่สุด เมื่อเธอทราบว่หลวงปู่เจี๊ยะเป็นพระกรรมฐานเดินทางมา จึงดีใจเป็นอย่างยิ่ง รีบเดินทางมาราบและเล่าความแห่งปฏิบัติภาวนิตนั้นให้หลวงปู่เจี๊ยะฟัง หลวงปู่จึงสั่งให้เธอนั่งสมาธิ กำหนดปฏิบัติภาวนิต แล้วท่านก็สอนทันทีว่า **“ให้กำหนดจิตเข้าที่เก่าที่เคยเห็นมา แล้วให้กำหนดเตโชกลืน ตัดและเผาสุภะนั้นเสีย อย่าให้เหลืออะไรอยู่อีก”**

พอจิตเธอวางอสุภะนิมิตเท่านั้นแหละ เกิดรวมใหญ่ขึ้นทันที เมื่อเธอถอนจิตออกจากสมาธิ แล้วได้ตะโกนร้องไห้โฮๆ พร้อมทั้งน้ำตาด้วยความปิติ อิ่มเอิบใจ กราบแล้วกราบเล่าอุทานพร้อมทั้งตะโกนด้วยเสียงอันดังด้วยความถึงใจว่า “ฉันเจออาจารย์แล้วๆ ๑๘ ปีเพิ่งจะเจออาจารย์ในวันนี้”

เมื่อพระอาจารย์จันทร์เรียน คุณวโร ทราบว่าหลวงปู่ไปต่างประเทศได้โทรศัพท์จากเมืองไทย ไปหาหลวงปู่ ท่านจึงบอกว่า “จันทร์เรียน ให้มาสิงคโปร์ช่วยกันหน่อย เพราะที่นั่นมีแต่คนภาวนา แต่ไม่มีคนสอน ส่วนเมืองไทย มีแต่คนทำทาน ไม่มีคนภาวนา เราไปช่วยคนภาวนาติดขัดได้คนหนึ่ง มาแค่นี้ก็คุ้มแล้ว” หลวงปู่พูดด้วยความเบิกบานใจ

หลวงปู่ท่านรักคนภาวนา สาเหตุที่ท่านเดินทางไปสิงคโปร์เพราะมีคนสิงคโปร์มาถามเรื่องภาวนากับท่านบ่อยๆ บางคนมาถามธรรมะข้อเดียวแล้วบินกลับประเทศก็มี หลวงปู่ท่านกล่าวว่า “น่าสงสารจริงๆ บินมาถามข้อเดียวก็กลับไป สู้เราไปคนเดียวไม่ดีหรือจะได้ช่วยเขาเป็นพันๆ หมื่นๆ” ทั้งๆ ที่แสนกัณ เจ็บหลัง ก่อนท่านมาสิงคโปร์มีญาติโยมหลายคนห้ามปรามท่าน ท่านก็ดูเอาจ

“ไอ้हां...เงีเ่งนีกว่าเราไม่มีสติปัญญาหรือไร”

ท่านได้โปรดญาติโยมที่เมืองอีโปว์แล้วจึงเดินทางไป KL (กัวลาลัมเปอร์) เสร็จจาก KL ก็บินกลับมาที่สิงคโปร์อย่างเดิม พักที่บ้านโยมอ๋อเน่

ปราบผีตุ้มมากที่เกาะบาตัม

ในขณะที่พักที่สิงคโปร์ มีอีกเหตุการณ์หนึ่งที่น่าสนใจมาพิจารณาและเป็นคติ คือ มีโยมคนอินโดนีเซียมานิมนต์ท่านไปที่เกาะบาตัม อินโดนีเซีย เพราะที่นั่นเขาล่ำลือกันว่าผีตุ้มมาก เยี้ยนมาก คนงานที่โรงงานล้มป่วยมาก โดยไม่ทราบสาเหตุของโรคที่เป็น เจ้าของโรงงานไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรดี เพราะไม่มีใครกล้ามาทำงาน คนงานกลัวหนีหมดเลย ทาหมอมผีมาจากที่ต่างๆ ก็เอาไม่อยู่ เยี้ยนมากๆ เขาจึงมานิมนต์หลวงปู่ไป นั่งเรือไฮโดรลปิดจากสิงคโปร์ไปเกาะบาตัมประมาณ ๔๐ นาที

เมื่อไปถึงที่โรงงานแห่งนั้น หลวงปู่ท่านอุทานว่า “ไอ้โฮ ! ผีเยอะจับหายเลย” ท่านจึงให้เขาเอาผ้าขาว ผ้าแดง มาเขียนยันต์ แล้วนำมาห่อก้อนหิน แล้วจึงนั่งสมาธิปลุกเสก ในขณะที่ทำพิธีอยู่นั้นหลวงปู่กระซิบบอกพระว่า “เฮ้ย! อย่าไปบอกใครนะ เดี่ยวถึงหูกาจารย์มหาบัวเข้า ค่าผมแน่เลย”

เมื่อปลุกเสกเสร็จ ท่านขึ้นนั่งรถเข็นให้พระเข็นไปตามทิศทางที่ท่านสั่ง ท่านกำหนดสมาธิแล้วบอกทิศทางให้พระเขยื้อนก้อนหินไล่ผีตามที่ท่านสั่ง เดี่ยวก็ทางซ้ายเดี๋ยวก็ทางขวา เสียงเขยื้อนดังปัง ปัง ปัง บางทีพระเขยื้อน

หลวงปู่ที่ถ้ำสุขาวโน ที่อีโปว์ มาเลเซีย

พระและญาติโยมที่เกาะปันัง มาทำบุญกับหลวงปู่

หลวงปู่แวชมนสวนนกจุล่ง

ไม่ถูกตามจุดที่ท่านสั่ง ท่านก็บอกว่า “นั่นมันหนีไปทางนั้นแล้ว เชิญๆ ตามมันไป”

พระรูปนั้นท่านเล่าว่าเหมือนในหนังโปเียโปโลเีย ยังไงยังงั้นเลย

เมื่อพระทำไม่ทันใจท่าน ท่านพยายามลุกขึ้นมาทำเอง ทำท่านบวมใส่องเท้าไม่ได้ ท่านเอาเชือกมัดรองเท้าให้ติดกับเท้าแล้วพันๆ หลายๆ รอบ เดินเป๋หน้าเป๋หลัง จวนเจียนจะล้ม

“มาจับกุหน้อยซีไอ้ท่า กูจะล้มอยู่แล้ว” ท่านทวาดเสียงดัง

“ไอ้ผีพวกนี้มันหนีไว ชักช้าไม่ได้เราต้องเร็ว”

เมื่อเสร็จพิธีท่านก็พักอยู่ที่นั่น ๒ วัน จึงเดินทางกลับสิงคโปร์ มาพักที่วัดป่าเลไลยก์ คั่นที่พักวัดป่าเลไลยก์นั้นท่านเล่าว่า

“โอ้โฮ ผีใหญ่เบ้อเริ่มเต็ม ดាំปืดเลย จะมาทับท่าน เกิดมาในชีวิตผมเจอผีดู ๒ ครั้ง ครั้งแรกที่วัดเขาแก้ว ครั้งนี้ผีดู แม่งมันใหญ่ฉิบหายเลยจะมาทับ โอ้โฮ อย่งใหญ่ เมื่อคืนปราบไปเรียบร้อยส่งไปเกิดแล้ว สบาย” ท่านพูดจบแล้วหัวเราะยิ้มๆ

ท่านพระอาจารย์มั่นเป็นองค์ที่ ๑ อยู่ในหัวใจ

ในขณะที่ท่านเที่ยวโปรดชาวสิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย ไม่ว่าท่านจะเดินทางไปในที่ใดก็ตาม ท่านจะพูดถึงการสร้างเจดีย์ถวายท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เสมอ มีอะไรสวยๆ งามๆ ท่านซื้อ มาไว้ประดับเจดีย์ ท่านบอกพระติดตามว่า

“พวกเราเต็มแล้ว” ท่านชี้ที่พุงท่าน (พุงหมายถึงเงิน)

“เรามีเงินพอแล้วที่จะสร้างเจดีย์ถวายหลวงปู่มั่น ใครไม่ช่วยเราก็ไม่กลัว เรามีเงินพอแล้ว

ทำได้สบายเลย ไม่ต้องไปเรียใครคนมาทำบุญ แล้วแต่ใครจะทำบุญ ไม่ทำเราก็พอ”

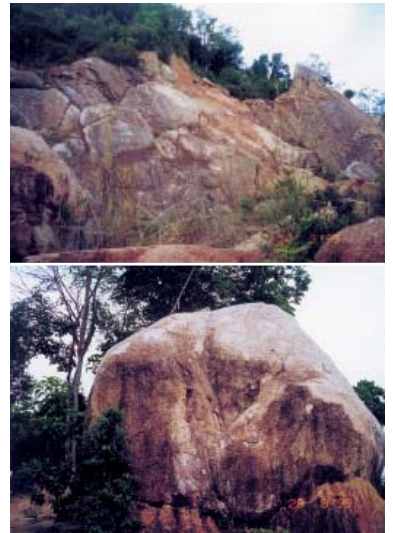
หลังจากนั้นเมื่อนั่งรถเดินทางไปที่ไหนๆ เจอหินเป็นไม่ได้ ไปปีนังอีโปว์ เจอหินโดดเตตั้งขึ้นมาตามข้างทางไม่ได้เลย

“หยุดๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ผู้ด... หยุดรถ ถอย ๆ ๆ ๆ ถอยหลังก่อน” ท่านจะโยกเขยอกเดินลงไปดูเอง พระกราบเรียนท่านว่า

“ปฐมว่าหินนี้ที่เมืองไทยก็มีเยอะแยะ แถวสระบุรี อาจจะมีดีกว่านี้ก็ได้”

“ไหนๆ ไหนๆ มาแล้วก็อย่าให้เสียเที่ยวสิ ไฉ่โง่ โง่งเง่า ไฉ่ท่า !” พระรูปนั้นโดนด่าพร้อมกับถูกเขกกะบาลไปหนึ่งที

“โง่ ไม่รู้จักคิด” ท่านย้าสอนพระรูปนั้นอีก

หินที่เกาะปิ้ง ประเทศมาเลเซีย

หลงตามหาบัวเป็นองค์ที่ ๒ อยู่ในหัวใจ

ขณะที่อยู่ที่สิงคโปร์จัวร์หลวงปู่ชาดตอนนั่งรถ ขาดเป็นทางยาว

“จัวร์ผืนนี้ท่านมหาบัวเย็บให้ผมนะ ขาดได้ยังไงวะ โอ้ย! เสียตายๆ” ท่านเอามือลูบคลำจัวร์แสดงอาการเสียตายมาก แล้วท่านก็เย็บเองทั้งๆที่ตากก็ไม่ดี และลืมนเอาแว่นไปด้วย

ใช้ปัญญา

แม้กระทั่งการตากผ้าก็สอนพระให้ดูทิศทางลม เหมือนตอนที่ท่านอยู่กับพระอาจารย์มั่น โดยท่านสั่งให้พระซึ่งเชือกที่ถนอมอยู่กลางหมู่บ้านที่เป็น

หลวงปู่พักที่บ้านโยมอ๋อ

พระยอดธง

รุ่น ๑ ปี ๒๕๑๕

รุ่น ๒ ปี ๒๕๓๗

รุ่น ๓ ปี ๒๕๔๒

คอนโดมิเนียม “เค้าไม่ให้ชิงครับ” พระบอก

“ไอ้हां กูให้มึงชิง ชิงไปซิ” หลวงปู่เอ็ดพระ

พอพระชิงเชือกเสร็จ “ไอ้โง่ มึงต้องดูทิศทางลมสิ ชิงยังงั๊”

“ก็ปู่ให้ผมชิง” พระตอบแบบกลัวๆ

“ไอ้โง่ ถ้ากูให้มึงตาย มึงไม่ตายหรือไอ้हां ชิงใหม่หาทิศทางลม เห็นมัย ลมมันมาทางนี้ ต้องใช้หัวมึง พระโง่ๆทั้งนั้น ภาวนาเป็นที่ไหน มันไม่ดึงเชือก ไม่ใช่หัว ใช้ปัญญา ใช้ปัญญาซิ” ท่านสอนแบบภาคปฏิบัติ

พระยอดธง

โยมกันยาโยเป็นชาวสิงคโปร์มาราบหลวงปู่ ท่านหลับตาแล้วพูดว่า

“มึงเอาพระยอดธงไป มึงต้องไล่ให้ดีๆนะ”

“ทำไมครับ” “เออ! มึงไล่ดีๆ”

พอวันรุ่งขึ้นแกไปทำงาน ตอนกลับเกล็ดของที่สำนักงาน กำลังสร้างตึกสูง จึงหันหลังกลับ คล้ายมีใครมาดึงชายเสื้อ พอดีเหลืกซ้ออ้อยแ่งเบ้อเริ่มเทืมตกลงมาจากข้างบนเฉียดตัวแกในขณะทีเอืยวตัวนิดเดียว แกบอก “ไอ้โห ถ้าอยู่ตรงนี้หัวละ” นึกถึงหลวงปู่ ปึงมาหาหลวงปู่ทันที และเรียนถามหลวงปู่ว่า “ปู่รู้ได้ยังงั๊ เมื่อกี้ผมเกือบตาย”

“เออ! ไม่ตายแล้ว มึงมีพระค้ຸมครองกูให้มึงไปแล้วนี่”

จากนั้นแกก็มาราบปู่ทุกปี เพราะบอกว่า “ชีวิตผมถ้าไม่มีปู่ ผมก็ตายแล้ว”

หลวงปู่เจี๊ยะท่านไปสิงคโปร์ทั้งหมด ๓ ครั้ง คือปี ๒๕๓๘ ปี ๒๕๔๐ ปี ๒๕๔๑ จากนั้นหลวงปู่บอกว่า “จะไม่มีโอกาสมาที่นี่อีกแล้ว ให้บอกโยมที่นั่นะ ถ้าจะไปหาทีไปเมืองไทย”

แล้วปู่ก็ไม่ได้ไปอีกเลยจริงๆ

เก็บหอมรอมริบเพื่อสร้างกุริทัตตเจดีย์

เมื่อหลวงปู่เจี๊ยะ เข้ามาอยู่ที่วัดป่ากุริทัตตปฏิปหาราม เริ่มมีลูกศิษย์มากขึ้นเรื่อย ๆ จะทำอะไรท่านสะดวกมากขึ้น แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ท่านยังเก็บหอมรอมริบมัจฉัสถ์เสมอมา ตั้งแต่เริ่มแรกที่คนเข้ามาทำบุญที่ละเล็กละน้อย ถวายส่วนตัวท่านบ้าง ถวายเนื่องในงานผ้าป่า กฐินบ้าง ท่านจะเก็บเข้าบัญชีธนาคารมาตลอด เรื่องพระคุณของท่านพระอาจารย์มั่น ปรากฏเป็นปัจจุบันธรรมภายในใจของท่านโดยตลอด ท่านทำไว้ในใจเสมอว่า ถ้ามีโอกาสมีบุญ จะสร้างเจดีย์ใหญ่ถวายให้ท่านพระอาจารย์ผู้สืบทอดประทีปธรรม ตามโอกาสและวาสนาอำนวย ไม่รีบเร่ง ท่านปรารภว่า “ถ้าเรายังไม่พร้อมเราจะยังไม่สร้าง”

เมื่อได้โอกาสอันสมควร วันหนึ่งท่านจึงถามพระเชียว ซึ่งเป็นพระอุปัชฌาย์ และดูแลการเงินให้ท่านว่า “เชียว...เงินในธนาคารทั้งหมดมีเท่าไร ไปเอามานับรวมกันดูซิ” เมื่อพระอุปัชฌาย์นำเงินทั้งหมดที่ท่านเก็บไว้มานับรวมกันทั้งหมดได้ ๕๐ ล้านบาท ท่านจึงปรารภที่จะสร้างเจดีย์ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นมา

ตอนแรกท่านริเริ่มจะสร้างบริเวณหลังวัด แต่พิจารณาเห็นว่า การสัญจรไปมาคงไม่สะดวก เสี่ยงรถเข้าออกจะเป็นการรบกวนพระเถรภิกษุ ท่านจึงชี้ให้สร้างด้านหน้าศาลาเป็นที่ตั้ง “กุริทัตตเจดีย์”

หลวงปู่แบบจำลอง
กุริทัตตเจดีย์

หลวงปู่เจี๊ยะในวันงานวางศิลาฤกษ์สร้างกุฏิத்தตเจดีย
๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๙

สร้างกุฏิத்தตเจดีย

ในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๙ หลวงปู่เจี๊ยะท่านได้วางศิลาฤกษ์สร้างกุฏิத்தตเจดียสำหรับบรรจุพระทันตธาตุของท่านพระอาจารย์มั่น ลักษณะรูปทรงพุ่มข้าวบิณฑ์ของเจดียสมัยสุโขทัย ทรงแปดเหลี่ยม ความหมายคืออริยมรรคมีองค์แปด...มีความกว้าง ๒๒ เมตร (หมายถึง ปัจจยาการ โดยอนุโลมและปฏิโลมรวมเป็น ๒๒ ประการ) ความสูง ๓๗ เมตร (หมายถึง โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ประการ) โครงสร้างเป็นคอนกรีตเสริมเหล็ก ตกแต่งด้วยหินอ่อน หินแกรนิต ไม้สักทอง ยอดทำด้วยทองคำแท้ บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ที่สมเด็จพระญาณสังวรฯ สมเด็จพระสังฆราช ทรงประทานมา

กุฏิத்தตเจดีย เจดียแปดเหลี่ยม บรรจุพระธาตุ อัญชิธาตุ ของอุปารหุบุคคล คือบุคคลที่ควรสร้างพระเจดียไว้ให้ทวยเทพและมนุษย์ทั้งหลายได้สักการบูชา ดังพุทธพจน์ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสแก่พระอานนท์ไว้ว่า

“อานนท์! เจดียบรรจุพระธาตุ อัญชิธาตุของอุปารหุบุคคล เพียงชนเป็นอันมากยังจิตให้เลื่อมใส ว่า เจดียนี้เป็นเจดียบรรจุพระธาตุ อัญชิธาตุของพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันตสาวก พระราชาผู้ทรงธรรม เมื่อชนมีจิตเลื่อมใสในพระเจดียนั้นแล้ว วันข้างหน้าถ้าเมื่อเขาตายกายแตกดับไป เขาย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ เป็นแน่แท้”

นอกจากจะเป็นเจดียที่ควรไปสักการะอย่างยิ่งแล้ว ยังเป็นเครื่องบ่งชี้จารึกถึงความรัก ความเคารพ ความกตัญญูที่หลวงปู่เจี๊ยะมีต่อท่านพระอาจารย์มั่น กุฏิத்தตโต ว่ายิ่งใหญ่เพียงใด

บริเวณวัดป่าภูก้อนพัฒนาราม ปี พ.ศ. ๒๕๔๕

๑	๒
๓	๔
๕	๖

ประมวลภาพการก่อสร้างพระธาตุเจดีย์ ที่วัดป่าภูก้อนตปฐปาราม

๑.-๖. การก่อสร้างพระธาตุเจดีย์

๑	๒
๓	๔
๕	๖

๑.-๖. วันยกยอดเจดีย์

ประมวลภาพหลวงปู่เจี๊ยะวันยกยอดเจดีย์ ที่วัดป่าภูกิริห์ตตปฏิบัติทาราม

ประมวลภาพหลวงปู่เจี๊ยะถวายเป็นผ้าป่าช่วยชาติ ที่วัดป่าภูก้อน จ.อุดรธานี

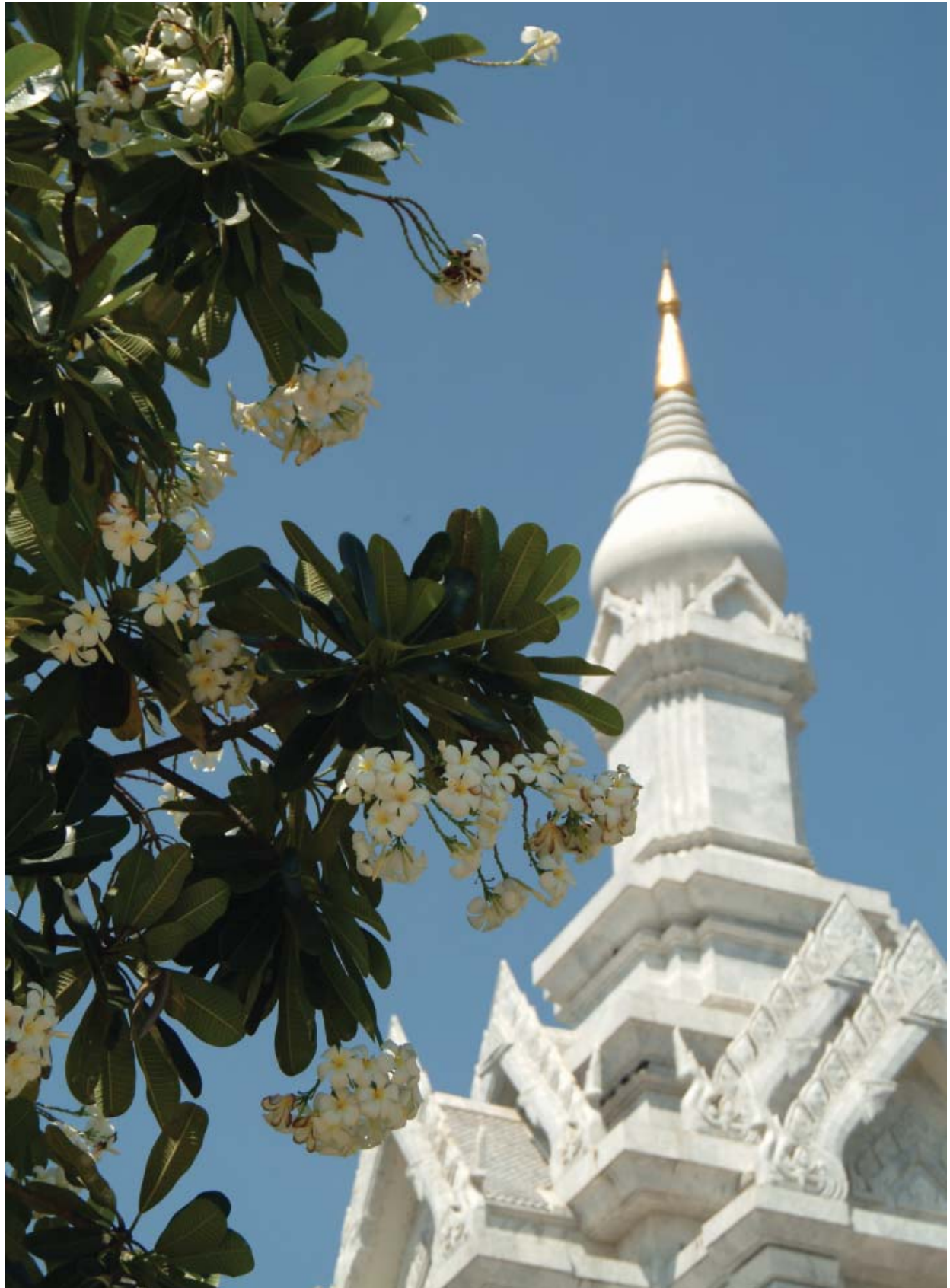

ภุริทัตตเจดีย์

หลวงตามหาบัวกล่าวถึงภริที่ตตเจตียที่หลวงปู่เจี๊ยะสร้างว่า

“เราบอกให้คนไปดูเจตียบรรจุทันตธาตุของท่านอาจารย์มั่นที่อาจารย์เจี๊ยะสร้างท่านกิริยาภายนอกนี่โกโรโกโสนะ บ้างเบ้ง ๆ นะ แล้วให้ไปดูพยานโน้นกำลังสร้างเจตีย ให้ไปดูพยานวัตถุเครื่องก่อสร้างต่างๆ ให้ดูให้ตื่นะ นี่แหละฝีมือนิลยอาจารย์เจี๊ยะ อันเครื่องบ่งบอกเรื่องธรรมะภายในนั่นแหละ”

เราเข้าไปดู โอ้ย! ไม่มีอะไรละเอียดกว่าภริที่ตตเจตีย เนี่ยะ! ดูให้ดี ความละเอียดนี้เก่งมาก โอ้ย! มีแต่ของดิบ ๆ ดี ๆ ทั้งนั้นเลย เรายอมรับท่านถึงเรื่องความละเอียดในการกระทำอย่างนี้ เราสู้ท่านไม่ได้ เราบอกแล้วไปดูก็อย่างว่า “โอ้โฮ! ใครจะไปหาที่ไหนมาได้ แต่อาจารย์เจี๊ยะหามาได้ สิ่งเหล่านี้ใครจะหาได้ง่าย ๆ เสียเมื่อไหร่ อาจารย์เจี๊ยะหามาได้ ๆ หมดเลยนะ” (หัวเราะ)

ทุก ๆ ครั้งที่หลวงตามหาบัวได้มาเยี่ยมอาการป่วยนั้น หลวงปู่เจี๊ยะท่านนอนป่วยอยู่บนเตียง ท่านบอกพระว่าให้นำท่านลงจากเตียงคนไข้เพื่อกราบหลวงตา

“ไม่จำเป็นต้องลงมา ผมยังไม่เห็นขึ้นไปหาท่านนี่นะ” หลวงตากล่าวพร้อมกับหัวเราะ

“ถึงท่านจะลงมากกราบ ผมก็ไม่ให้ท่านลง” หลวงตาพูด ๆ เกมหยอก

เป็นผู้มีปกติอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้ใหญ่

หลวงปู่เจี๊ยะท่านมีปกติอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่มากตามฐานะ ดังเช่นที่ท่านแสดงความอ่อนน้อมต่อหลวงตามหาบัวหรือครูบาอาจารย์อื่นที่มีพรรษามากกว่า ท่านทำตัวเป็นเหมือนสามเณรตัวน้อย ๆ ยามนั่งสนทนาจะพนมมือตลอด ท่านเคยสอนไว้ว่า

“คนที่มี ความอ่อนน้อมย่อมส่อถึงความเป็นคนดีภายใน ตรงกันข้าม ถ้าเป็นคนแข็งกระด้าง ไม่อ่อนน้อมต่อผู้ที่ควรอ่อนน้อม ย่อมประสบความพ่ายแพ้ ท่านสอนให้เราไปดูตัวอย่างรวงข้าวในนา ตามธรรมชาติรวงข้าวมีเมล็ดเต็มอ้วนภายใน มักอ่นรวงลงเสมอ ส่วนรวงใดลีบไม่มีเนื้อภายใน มักชูรวงแข็งกระด้างไม่อ่น เปรียบเหมือนคนอ่อนน้อมซึ่งแสดงว่ามีความดีภายใน ส่วนคนแข็งกระด้างแสดงว่าภายในลีบไม่มีน้ำหนักแห่งความดีเลย มนุษย์จึงควรสำนึกในข้อนี้ และประพฤติอ่อนน้อมถ่อมตนเสมอ จะถึงความเจริญไม่หยุดยั้ง”

